

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2010 / 5

ANYÁM

Miért késett a fagyfalt?

Micsoda izgalmat jelentett nekem, kisfiúnak, amikor először vehettem részt egy esküvőn! Már a hosszú utazás a menyegző helyére! És az ünnepélyesen kiöltözött emberek! A kocsik, amikkel a templomba hajtottunk! Az ottani ceremónia – őszintén bevallom – nekem kicsit unalmas volt. De legalább örülhettünk annak, hogy utána jön a díszebéd.

Eljött végre annak is az ideje. Húgommal ott ülünk egy étteremben az ünnepi asztal legvégén. Rettentően érdekes volt. A tányér mellett nagy szalvéták feküdtek művészien összehajtogatva. A teríték előtt borospohár állt, amibe nekünk az előkelő pincér almalét töltött. Annyira előkelő volt, hogy alig mertünk lélegzetet venni, amikor a poharat letette elénk.

Aztán az aranybetűs étlap, amin a menü összes fogását olvasni lehetett! Mindegyik francia volt. Épp ezért felettébb csodálkoztunk, hogy végül egész közönséges német krumplit szolgáltak fel, meg csupa olyasmit, ami egy cseppet sem tűnt franciának.

Egész alul viszont az állt a lapon: FAGYLALT. Ez lesz a csúcs! Borzasztóan örültünk neki.

Egyszóval, a boldogságunk tökéletes lett volna, ha a fagyfalhoz vezető utat el nem torlaszolja egy bosszantó akadály. Minden fogás után felállt valamilyen frakkos nagybácsi, és beszédet mondott. Sokszor igen hosszút. Nem akarom megmondani, hova kívántuk őket. És mégis – pontosan az egyik ilyen beszéd feledhetetlen maradt a számomra. Vagyis jobban mondva az, amit ez a beszéd kiváltott.

Ismét felemelkedett egy nagybácsi, és mosolygott. Látszott rajta, hogy valami vicceset akar mondani. „Van egy monda – kezdte a beszédét –, ami szerint állítólag két székek áll a mennyben olyan pár számára, akik sosem bánták meg, hogy összeházasodtak. És ezek a székek ... – itt hosszú szünetet tartott, a beállott csendben csak a pincérek lépteinek nesztét lehetett hallani – ... ezek a székek mind a mai napig üresek.” Néhányan nevettek.

És akkor a következő történt: apám az egész ünnepi termen keresztül odakiáltott édesanyámnak, aki az asztal másik végén ült: „Mamácska! Azt a két széket mi fogjuk kapni!” Annyi öröm és szívéllyesség volt ebben az impulzív felkiáltásban, hogy mindenki vidáman felkacagott, és odaintegettek anyámnak.

Nekem pedig valahogy átmelegedett a szívem. Nem is tudtam igazán, hogy miért. Később azonban, amikor gyerekeket szenvedni láttam boldogtalan házasságokban, megértettem: nincs a gyermek számára nagyobb boldogság, mint ha olyan házban nőhetnek fel, ahol a szülők kölcsönös szeretete béleli ki az otthon fészket.

Charlotte

Nemrég ünnepi prédikációt kellett tartanom valahol. A befejezés után az elnök odavezette hozzám a felelősségét. Vidám üdvözlés következett, a fiatalasszony ugyanis valamikor konfirmandusom volt. Persze előszedtünk néhány élményt, s nekem közben eszembe jutott egy eset.

Félelmetes kerületben voltam lelkész akkoriban: kocsmák, duhajkodás, tömegszállások, bércaszárnyak. A keserűség és könnyelműség keveréke uralkodott az emberekben.

Egy napon az utcasarkon álltam, és feltűnés nélkül figyeltem néhány fiatal fickót. A kocsmák előtt csoportosultak, és azzal szórakoztak, hogy minden arra menő leány után trágár szavakat kiabáltak. Undorító volt hallani és látni, milyen élvezettel fogadták a lányok és asszonyok.

És akkor észrevettem Charlottét felbukkanni az utca végén. Szorongva vártam, hogy fog reagálni a legényekre. Sőt elfogott a kétségbeesés, hogy a nagy gonddal és szeretettel végzett konfirmációi oktatás teljesen hiábavaló igyekezet volt ebben a miliőben.

Charlotte elérte a kocsmát. A fiúk odakiáltottak neki valamit. Ő pedig elment mellettük, mintha levegőből lettek volna. Az arcán nem láttam élvezetet, mint másoknál, de megvetést sem. Királynői tartással folytatta útját, mintha semmi nem lett volna ott. A mocskos szavak a földre hulltak. Nem volt hatalmuk e fölött a leány fölött.

A fickók zavartan álldogáltak. Találkoztak egy világgal, ami számukra félelmetes, de legalábbis új volt. Majd szótlánul elvonultak. Fontolgattam, hogy utánuk menjek és beszéljek-e velük. De – szükség volt rá? Charlotte olyan prédikációt tartott, aminél hatásosabbat én nem tudtam volna. W. B.

Valamit elfelejtettél

„Anyu – kiáltott fel szemrehányóan négyéves kisfiam –, valamit elfelejtettél!”

Megvizsgáltam a gyereket tetőtől talpig: sapkája a fülére volt húzva, a kabátja begombolva, cipője bekötve. Szerintem teljes felszerelésben indulhatott az óvodába. Csodálkozva kérdeztem: „Mit felejtettél?”

„Az áldásomat” – mondta a fiú, és nagy barna szemével várákozva nézett rám. Átöleltem, és csendesen mondtam: „Áldjon meg téged az Úr Jézus; Ő fog rád vigyázni, és én is gondolok rád – most pedig futás!”

A gyerek boldog meglepéssel trappolt le a lépcsőn, miközben én elgondolkodva becsuktam az ajtót. Mély benyomást tett rám, hogy fiacskámnak a naponkénti búcsú-áldás fontosabb, mint a sapka, a kabát és a cipő.

Évekkel később ismét eszembe jutott ez az élmény. Egy napon az egész háztartás valahogy borzasztóan terhessé, nyugóssá vált. Bosszantott a rengeteg vasaló, és Anna barátnőmnél panaszkodtam a házimunka rettenetes egyhangúsága miatt. Mosolyogva végighallgatott, aztán így szólt: „A vasalás szükségességén nyilván egyikünk sem tud változtatni. Akár bosszankodunk miatta, akár szívesen végezzük, magától soha nem fog elkészülni.”

Kellettlenül néztem Annára. Ezzel nem mondott nekem semmi újat. Ő nevetett a felmordulásomon.

„Miután világos lett előttem, hogy a vasalást nem tudom elkerülni – magyarázta –, elkezdtem imádkozni azokért, akiknek a ruhadarabját éppen vasaltam vagy hajtogattam. Próbáld ki – ajánlotta rám kacsintva –, áldást fogsz tapasztalni.”

Kipróbáltam, sőt megrögzött szokásommá lett. Férjem ingei azóta hivatása nehézségeit juttatják eszembe, s ezekben vasalás közben is mellette lehetek gondolatban. Amikor gyermekeim zoknijait párosítom, kérem a mennyei Atyát, hogy töltsen meg ezeket az Ő áldásával. Aztán elképzelem, hogyan kíséri a Mindenható személyesen őket útjaikon és irányítja lépteiket. És ez sok gondtól felszabadít.

Így lett a vasalás számomra a mély békesség és csend időszak. Otthonról kísérhetem családomat akkor is, ha nem tudom, ki-ki mit tesz, merre jár éppen abban a pillanatban. Tudom, hogy Isten beváltja ígéreteit, és megáldja szeretteimet, ha imádkozom értük. Mennyei Atyánk áldásának különleges ereje van. Nem óv meg minket minden szenvedéstől, de erőt ad a kitartáshoz.

Négy hónappal ezelőtt fiacskánk komplikált bokatorést szenvedett. Nagy fájdalommal kellett megbirkóznia. És félt a sürgősen elrendelt műtétől. Férjem velem maradt, nekem azonban még haza kellett mennem néhány szükséges holmiért.

Amikor visszaértem a kórterembe, férjem éppen gyermekünk fejére tette a kezét, és hangosan imá-

kozott. Nyugodt, szilárd hangon mondta: „Áldjon meg téged az Úr, drága gyermekem.”

A gyerek még mindig nagyon sápadt volt, de nem reszketett többé. Egyenesen apja szemébe nézett, és amikor a nővér érte jött, hogy elvigye, nyugodtan odabólintott nekünk.

Apák és anyák Jézus nevében mondott áldása megtapasztalhatóvá teszi Isten jelenlétét D. U..

Isten elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza

(Folytatás)

4

A postás

Isten vezet

A Moron tetején folytatott egyszerű élet lehetőségei szüleimet anyagilag igen szűk keretek közé kényszerítették. Nekünk, a négy gyermeknek magától értetődő volt, hogy kivegyük részünket a gazdálkodásból. Szüleink pénzügyi helyzete nem tette lehetővé, hogy szakmát tanuljunk. A három fiú előtt világos volt: parasztfiúk vagyunk, szüleinkhez hasonlóan a mezőgazdaságban fogunk dolgozni. Ez minden vitán felül állt.

Természetesen mindig örültünk, ha valahol lehetőség adódott némi mellékeresetre. Amikor bátyám, Fritz munkát talált, a teljes fizetését hazaadta. A családi tanácsban valamennyien egységre jutottunk afelől, hogy 25 éves korunkig minden keresetünket leadjuk a szülőknek. Én is úgy gondoltam, hogy sehol nem találok más munkát, csak valami gazdaságban béres leszek.

A helyzet azonban másképp alakult. A naptár 1948. augusztus 1-jét mutatott. Fivéreimmal felmáztunk a Moron 1340 méteres, legmagasabb csúcsára. Onnan akartuk nézni a tűzijátékot, amit Svájcban esztendőről esztendőre megrendeztek augusztus elsején a Helvét Szövetség megalapításának emlékére. Köröskörül mindenfelé láthattuk a tüzeket. A svájci nép hálás volt, hogy a második világháborúban sértetlen maradhatott. A hívők Isten védelmét látták ebben és köszönetet mondtak érte.

Ahogy testvéreimmal éjjel 10-11 óra körül hazaindultunk, hirtelen odaszólitott magához egy számkra ismeretlen fiatalember. Néhány éve részidőben dolgozott a postánál mint hegyi kézbesítő.

Rövid, vidám beszélgetést folytattunk. „Van nálam valami Arthur számára – jelentette be az illető. – Érdekelne, hogy nézel ki postás sapkával a fejedben.”

Egyszerűen fejembe nyomta a sapkáját, hátamra akasztotta a hátizsákot és vállamra a postástáskát.

„Nem rossz – mondta mosolyogva. – Mától kezdve te vagy a hegyi postás.”

Bolonddá akart tenni? Nem, mint hamarosan kiderült, komolyan gondolta.

„Ilyesmire soha nem gondoltam” – próbáltam ellenkezni.

A fiatalember nekilátott, hogy megdolgozzon. Ígérek neki teljes idejű állást a postánál Maleryben, lenn a völgyben azzal a feltétellel, hogy neki kell utódról gondoskodnia. Ezért egyenesen leleskedett utánunk, s engem mindjárt be is öltöztetett a postai szerelésbe.

„Azt gyanítottam, hogy ha csupán megkérdezek, nem fogsz igent mondani” – vallotta be.

A kérést nem tudtam kereken elutasítani. Így aztán a postás felszereléssel együtt hazamentem és beszámoltam apámnak az ajánlatról.

„Azt hiszem, vissza fogom utasítani – mondtam. – Ez a munka mégsem nekem való.”

Apámnak más volt a véleménye.

„Vállald el az állást ideiglenesen – tanácsolta. – Már egy kicsi rendszeres bevétel is segítene rajtunk.”

Így aztán 18 éves fejjel minden felkészülés nélkül postás lettem a Moron-hegyen. A munkát elég hamar megszerettem. Hetenként háromszor tettem meg a húsz kilométeres körutat a 13 szétszórt tanya közt, természetesen gyalog. Napsütésben és esőben, télen és nyáron ez volt a feladatom öt éven keresztül.

A hegyi postás

Hűségesen és szívesen végeztem a szolgálatot. Mint kézbesítő sokszor gyönyörködtem a hegyvidék szépségében. Nyáron igazi örömet jelentett háztól házig vándorolni és leadni a postát. Sok-sok kilométert tettem meg gyalog. Gyakran ragyogó napsütésben jártam, miközben alattam az egész völgyet vastag, sűrű köd borította. Innen a magasból láttam a hatalmas, havas csúcsokat csillogó fehérén kiemelkedni a köd tengeréből a kobaltkék ég felé. Gyönyörködött a szívem ebben a pompában. Mennyei Atyám teremtett ilyen csodálatos világot.

Mindenesetre akadtak másféle napok, amikor a köd a Moront is teljesen betakarta, vagy heves szél csapkodta az esőt az arcomba. Olyankor aztán neki kellett feszülnöm a viharok és óvatosan vinnem a súlyos postás táskát a csúszós hegyi ösvényeken.

Hát még télvíz idején! A sílécek nélkül olykor egyáltalán nem tudtam volna haladni. Előfordult, hogy vagy 35 kg posta terhével a hátamon, a síléceket vállamra véve küszködtem a hófúvásban, mely szinte a hasamig ért. Sokszor kellett hálát adnom, hogy az Úr baleset nélkül megőrizte életveszélyes helyzetekben.

Igen szigorú tél után mesélte egyszer nekem egy idős nagymama: „Hat hónap óta a családomon kívül csak a postást láttam.”

Ilyen magányos helyen lakott egy fiatal házaspár is, akik nemrég költöztek a Moronra. Két gyermekük volt, és egész vagyonukat két tehén jelentette. Ha dél körül érkeztem hozzájuk, mindig meghívtak ebédre. A menü állandóan ugyanaz volt: főtt burgonya, a levéből leves, karalábé saláta és egy darab kolbász, kb. 2 cm vastag. Szegénységük ellenére

mindketten őszintén örültek, hogy elfogadtam a meghívást. Hamarosan rájöttek, hogy jó szokás minden étkezésnél imádkozni. Érdeklődésük is egyre nőtt Isten Igéje iránt. Főleg a missziói történeteket szerették hallani.

Amikor egyik tehenük elpusztult, a fiatal apának fel kellett adnia hegyi tanyáját és állást keresnie mint fejő béresnek.

Részeg hangyák

Különböző tanyákhoz vezető, hosszú hegyi útjaimon sokszor volt alkalmam megfigyelni az állatokat. Az ember tanulhat a teremtett világból.

A Bibliában különböző állatokról találunk említést. A hangyák pl. valóban különös lények. Példabeszédek 30,25-ben ezt olvashatjuk: „*A hangyák erőtlenségű nép, mégis megkeresik a nyárban a maguk eledelét.*” És a 6. fejezet 6. versében ez áll: „*Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő útait és légy bölcs.*” Ezekkel a hangyákkal egyszer érdekes élményben lehetett részem.

A legtöbb ember általában jóindulatú volt velem szemben. Itt egy csésze tejet kaptam, ott valami jó falatot, egyszer pedig meggylikőrrel töltött csokoládét. Sokáig hordtam a táskámban. Amikor egyik utamon megéheztem, eszembe jutott a csokoládé. Fontolgattam, mit tegyek a pár csepp alkohollal, ugyanis aláírtam a fogadalmat, hogy tartózkodom az alkoholtól.

Miközben ezt mérlegeltem, egy hangyabolyhoz értem. Hirtelen az az ötletem támadt, hogy kísérletet teszek a kis teremtményekkel. Tudni akartam, hogy reagálnak a hangyák az alkoholra. Letörtem a bonbon egyik sarkát, és a pár csepp alkoholt a hangyabolyra hullattam. A kis rovarok azonnal megjelentek és felszívták a meggylikőrt. Azonban egyesek máris tántorogni kezdtek és legurultak a boly tetejéről. Nagy kavarodás keletkezett.

Néhány hét múlva ismét azon a vidéken jártam, s elővettem a maradék csokoládét, hogy a kísérletet megismételjem. A hangyák azonban megtanulták a leckét. Egész más módon reagáltak. Pillanatok alatt körülzárták a veszélyes helyet. Kb. 10 cm-es körben az alkohol feltja körül a hangyáknak nem volt szabad megjelenniük. Egyetlen szomorú tapasztalat elég volt nekik, hogy kerüljék az alkoholt. Csak ámultam.

Milyen másképp reagál rá emberek tömege! Az alkohol egyenesen ördögi vonzóerőt gyakorol rájuk. Gyászos tapasztalataik ellenére újra meg újra az üveg után nyúlnak. Sokan bizony úgy vélik, hogy alkohol nélkül nincs is öröm.

Az ég nagy Istene mindig maradandó jót tervez felőlünk. Oktat csodálatos teremtményei által, és még a természetén keresztül is óv a veszélytől. Az öröm, amit Ő ad, nem tesz minket részeg, dadogó bolondokká, hanem olyan emberekké, akik ismerik az igazi boldogságot.

Vizsga a teljes idejű postai szolgálathoz

Öt év múlva Maleryben felszabadult egy teljes idejű levélkihordói állás. Megpályázzam-e? Miután döntöttem emellett, alkalmassági vizsgát kellett tennem.

Szombaton megszólított a postamester: „Holnap mész vizsgázni Delémont-ba.”

Anélkül hogy tudtam volna, mi vár rám, megjelentem a vizsgán. Sok kérdést tettek fel, amikre legjobb tudásom szerint válaszoltam. Végül el kellett olvasnom egy történetet, ami Anglia uralkodójáról szólt.

A király elküldte egyik szolgáját üzleti célból Egyiptomba a következő feladattal: „Vásárolj nekem egy múmiát! Nem lesz nehéz, mert Egyiptomban sok van belőlük.”

A szolga hűségesen teljesítette feladatát, a király azonban nem volt megelégedve. Meglátva a múmiát, felháborodva kiáltotta: „Hiszen ez halott!”

Miután a történetet elolvastam, következtek a kérdések. El kellett mondanom a történetet, ezt meg is tettem. Valami azonban gyanúsak tűnt az elbeszélésben a vizsgáztatóknak.

Mosolyogva kérdezte az egyik: „Miért haragudott a király?”

„Mert a múmia halott volt.”

„És mi a múmia?”

„Azt nem tudom. Ilyen állatról még soha nem hallottam.”

Az urak harsogó nevetésben törtek ki. Végül megmagyarázták, hogy mi a múmia. Búcsúzásnál megkérdeztem, sikerült-e a vizsgám.

Derült arccal egymásra néztek, s az egyik megjegyezte: „Ha mind a nyolc jelentkezőn ekkorát tudnánk nevetni, mint magán, akkor valamennyit felvennénk.”

A postamester csak annyit mondott: „Ha teljes állást akarsz vállalni mint levélkihordó, akkor képezned is kell magad.”

Kihasználtam az alkalmat, s megkérdeztem az urakat, mit jelentene ez a képzés.

„Jól szerepelt a vizsgán – felelték –, és az éveket, melyek alatt a Moronon mint postás dolgozott, képzésnek tekintjük.”

Levélkihordó lettem tehát Maleryben. Összesen 17 évig dolgoztam a postánál. Értékes iskolát jelent ez az idő a későbbi evangélista szolgálathoz.

Miután ifjúságomat a meglehetősen magányos hegyvidéken töltöttem, az emberekkel való kapcsolatban kifejezetten félénk voltam. Idegeneket nem mertem megszólítani. Hivatásommal azonban együtt járt, hogy beszéljek másokkal. Így tettem szert idővel emberismeretre.

Fontosak voltak ezek az évek későbbi szolgálatom szempontjából. Isten vezetése gyakran egyedülálló. Még a földiekre tekintettel is el kell ismernem a pogány Nabukodonozor királlyal együtt: „*Minden cselekedete igazság és az ő utai ítélet.*” (Dániel 4,34)

Az imádkozó

A postára várók Maleryben hamar tudomást szereztek az új levélhordóról. Általában barátságosan bántak velem. Néhányan, többnyire az öregek, az elhagyatottan magányosan élők örültek a látogatásomnak. Rövid időn belül jó kapcsolatba kerültem az ügyfeleimmel, és szinte családi összetartozás érzése alakult ki közöttünk. Egy napon így szólt hozzám egy idős férfi: „Tudd meg, postás, hogy minden nap imádkozom.”

„Ez szép dolog – válaszoltam kicsit meghökkenve –, én is imádkozom minden nap.”

Következő alkalommal rövid beszélgetés után az öregúr ismét bejelentette: „Te, én minden nap imádkozom.”

Két nappal később megint ezeket a szavakat hallottam tőle. Elgondolkodva mentem tovább. Miért érez ez az ember kényszert és jelenti be újra meg újra, hogy naponta imádkozik?

Egy belső hang ezt az ötletet adta: „Ha még egyszer mondja, javasold neki: 'Mivel mindketten naponta imádkozunk, tegyük ezt most közösen!'”

Féltem azonban ettől a belső megbízástól. Csendben azt reméltem, hogy az ember nem fogja többé említeni az imádkozást. De már legközelebb megint rátért standard mondatára.

Nyeltem egyet, aztán gyorsan a szavába vágtam: „Mivel mindketten imádkozunk, tegyük ezt meg most közösen!”

Az öregúr óvatosan körülnézett és félénken beleegyezett.

„Jó, de azért ne itt” – kérte.

„Menjünk az eresz alá és térdeljünk le ott!” – adtam ki a parancsot.

Ez nem volt éppen ínyére, de azért letérdeltünk egymás mellett. Ahogy áment mondtam, az én imádkozó társam rögtön felállt. Összes rábeszélő képességemre szükség volt, hogy imádságra biztassam.

Letérdelt hát ismét és valósággal kiáltotta: „Nem tudok imádkozni!”

A következőt javasoltam neki: „Majd én mondom az imádságot mondatról mondatra, maga pedig mondja utánam.” Megtette hűségesen.

Amikor így szóltam: „Köszönöm neked, hogy a kereszten az én bűneimért is megfizettél” –, ezt is elismételte

Pár nappal később kérdezősködtem az illető után, mivel nem jött elő. Megtudtam, hogy váratlanul meghalt. Mennyire örültem, hogy félelmem ellenére követtem Isten intését. Egyedül Ő tudja, hogy az utolsó imádság, a hálaadás a megváltásért, üdvösségére szolgált-e vajon ennek az embernek.

Számonkérés

A gyülekezeti imaórákon különösen mi, fiatalok szinte versenyeztünk, hogy minél szebb imát mondjunk. És ugyan ki előtt akartunk csillogni?

Egyesek megfogalmaztak egy szép, lelki színészű mondatot, amit aztán gyakran lehetett hallani.

Így hangzott: „Úr Jézus, tégy engem világossággá ebben a világban!” A kifejezés nagy tettvágyat árult el, és nekem is igen megtetszett. Használtam is ezeket a szavakat, míg egy napon azt olvastam a hegyi beszédben: „*Ti vagytok a világ világossága*” (Máté 5,14). Meghökkenem és elgondolkodtam. A mi kedvenc kérdésünk nem helytelen? Nem kellene inkább hálát adnunk, hogy az Úr Jézus világossággá tett, és ezért világossá *vagynunk*?

Ettől kezdve nem kértem ezt, de még időbe telt, mire hálát mertem adni, hogy Jézus által világosság lehetek. Végül egy imaórán így imádkoztam: „Köszönöm, Úr Jézus, hogy világossággá tettél.”

Az összejövétel után egy hívő testvér figyelmeztetett: „Arthur, vigyázz, a többiek azért könnyörögnek, hogy Jézus tegye őket világossággá, te meg egyszerűen hálát adsz érte. Kijelented, hogy világosság vagy. A többiek fölé akarod emelni magad? Fenyeget a veszély, hogy helytelenül ítéled meg őket.”

A hazafelé vezető hosszú úton volt időm gondolkodni. Igaza volt a testvérnek? Gőgös lennék? Igénybe vehetem az Úr Igéjét teljesen és személyesen a magam számára? Végül térden állva kértem Istent útmutatásért.

Másnap a munkahelyemen a főnököm valami kellemetlen feladattal bibelődött. Egyik kollégát a másik után kérte, hogy végezzék el ezt a munkát, de mindnyájan húzódoztak tőle.

Akkor hozzám fordult, s nekem villanásszerűen eszembe jutott: „Tegnap te megköszönted, hogy világosság lehetsz. Tehát – most aztán világíts!”

Örömmel felelhettem: „Hogyne, szívesen!”

„Ezt el is vártam tőled mint hívő embertől” – jelentette ki a főnök angyali nyugalommal.

Új értelmet nyertem afelől, hogy szabad az Igét úgy fogadnunk, ahogy meg van írva. Ebben az esetben a feladatom mutatta meg ennek igazságát.

Rosina néni

Akkortájt, amikor Maleryben a szolgálatomat végeztem, szinte még minden levelet kézzel írtak, persze a címzést is. Akadtak furcsa kézírások, amiket csak nagyon nehezen lehetett kibetűzi. Az ilyen, szinte olvashatatlan címzésű leveleket aztán általában félretették, és mikor valamennyi alkalmazott együtt volt, megpróbáltuk közösen kideríteni a címet.

Egy napon kollégáim egy lap fölött tanácskoztak, amin egyszerűen és tömören csak ennyi volt a címzés: „Rosina néni, Jura.”

„Hogy vigyük a lapot a rendeltetési helyére, mikor csupán Maleryben vagy ezer ház létezik?” – kérdezte az egyik.

Ahogy beléptem, odaszóltottak: „Gyere csak, nézd meg ezt a levelezőlapot! Egyformán látunk abban, hogy ezt legfeljebb a *Coeur pur* tudja kibo-

garászni” – gúnyolódott az egyik hivatalnok. A *Coeur pur* én voltam. Jurában ránk, akik az evangéliumi gyülekezethez tartoztunk, ragasztották ezt a gúnynevet, ami azt jelenti: tiszta szív.

Mindig örültem ennek a titulushoz, amikor csak hallottam, és néha köszönetet is mondtam azoknak, akik így neveztek. Végül is az Úr Jézus azt mondja a Hegyi beszédben: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják*” (Máté 5,8).

Szemügyre vettem a lapot. Adelbodenben adták fel, és kétségtelenül gyermekkéz írta. Mindenesetre ismertem egy bizonyos Rosina Kummert. Kedves hívő testvér volt, ugyanabba a gyülekezetbe járt, ahova én, és Adelbodenből származott.

Kiderült, hogy adelbodeni gyerekek anyjuk távollétében üdvözlétet akartak küldeni a kedves Rosina néninek. Úgy vélték, hogyt mindenki ismeri, és a posta l meg fogja találni őt Jurában.

Jézus jöjj!

Kézbesítői munkám közben akadtak néha szabad órák, amiket szerettem kitölteni értelmes dolgokkal. Néha fát vágtam idős embereknél, vagy hasonló szolgálatokat tettem. Egy napon az irodában ülve falimondást festettem. Fekete alapra ezüst betűkkel ráírtam: *Jesus komm!* (Jézus jöjj!) A főnököm éppen elment mellettem és nézte, mit csinálok.

„Csupán két szó, és mégis hiba van benne – figyelmeztetett. – Hiányzik egy t-betű.” Úgy vélte, hogy így lenne helyes: „*Jesus kommt*” (Jézus jön).

„Nem – védekeztem –, én a szót „t” nélkül akarom írni.”

A főnök mindenáron be akarta bizonyítani, hogy tévedek. Rövid szóváltás alakult ki.

Feljebbvalóm végül bosszúsán távozott és a fogai közt mormolta: „Ez még írni sem tud helyesen, és amellet milyen önfejtű.”

Kicsit később visszajött. Rájött időközben, hogy a mondatnak „t” nélkül is van értelme.

„Ez szörnyű – suttogetta –, rettenetes, amit ide írt. A két szó már „t”-vel is ijeszti az embert, „t” nélkül pedig kifejezetten imádság. Így még rosszabb, amit maga ezzel kíván.”

Most aztán volt alkalmam megmagyarázni, hogy ez a kívánság szívem mélyéről jön. Isten gyermekeinek élő reménységük van, és örülnek Jézus visszajövetelének. A főnök fejét csóválva ment vissza az irodájába. *(Folyt. köv.)*

Aki magát felmagasztalja...

I. Napóleon a beláthatatlan kiterjedésű Oroszországba vezette úgynevezett „Nagy Seregét”. 1812. szeptember 7-én a borodinói döntő csata előtt álltak, és néhány hadviselt katona szívébe feltehetően rossz sejtés lopózhatott.

Az ütközet előtti estén Napóleon megmutatta a gárdának kisfia Párizsból frissen érkezett képét, me-

lyen ott díszelgett a cím: „Róma királya.” Ez kellett jelezze, hogy császáruk uralma szilárd alapon áll, és a csatának jó kimenetele lesz. Tudjuk azonban, hogy a történet másképp alakult. A kép a Nagy Sereggel együtt Oroszország hómezőin veszett el. Napóleon csapatainak 96 %-a elpusztult. „Róma királya” fiatalon halt meg, és ismerjük a császár sorsát is: száműzetésben fejezte be életét.

A nagyravágyás legtöbbször csúfos véget ér.

Aki magát megalázza...

Leonardo da Vinciről mesélik, hogy tanuló éveiben, mielőtt tehetsége teljesen kibontakozott volna, egyszer különös feladatot kapott. Idős és híres mestere kötelezve érezte magát, hogy különböző aggkori gyengeségei miatt saját működését abbahagyja, s ezért egy napon megparancsolta Leonardónak: fejezze be a képet, amit még ő, a mester kezdett el. A fiatalember annyira tisztelte tanítója tudását, hogy visszariadt a feladattól. Az idős művész elutasított minden mentegetőzést, és kitartott szándéka mellett. „Add bele tudásod legjavát” – mondta egyszerűen.

Leonardo végül remegve kezébe vette az ecsetet és letérdelt a festőállvány előtt. „Szeretett mesterem miatt esedezve kérlek, adj nekem képességet és erőt ehhez a feladathoz” – könyörgött Istenhez. És minél tovább haladt a munkával, keze annál biztosabb lett. A mű iránti lázas lelkesedés elfeledtetett vele mindent, ami körülötte volt.

Amikor a festmény elkészült, a mester bevitette a műtermébe, hogy maga ítéljen felette. Szeme felfedezte a festőművészet diadalát rajta. Átölelte fiatal tanítványát, és felkiáltott: „Fiam, nem festek többé!”

Egyesek visszariadnak az égi Mester által nekik adott feladattól. Nem érzik magukat méltónak, képesség, erő hiányára hivatkoznak. Rettegő visszahúzódnak azonban megszegyeníti Uruk határozott parancsa: „Add bele tudásod legjavát!” Térdelj hát le alázattal, kérj szeretett Mesteredért képességet, erőt, és meg fogsz birkózni a feladattal.

Maroknyi tövis

Jeremy Taylor a 17. században angliai lelkesként szolgált. Hite miatt kegyetlenül üldözték. Házát kifosztották, vagyonát elkobozták, családját nincstelenné tették. Mégis folyamatosan hálát adott Isten sokféle, elmúlhatatlan áldásáért.

Így írt: „Arcom boldogságát, belső nyugalmat, jó lelkiismeretemet nem tudták elvenni tőlem. Szabad továbbra is bizonyosnak lennem Isten gondoskodásában, sokféle ígérését személyesen magamévá tehetem és örvendhetek felettük. Tudok aludni, a szervezetem még működik, tudok enni és inni, szabad olvasnom, és elgondolkodhatok az olvasottakon. Akinek ennyi oka van az öröme és hálaadásra, az soha ne üldögéljen a maga maroknyi tövisén.”

ElSOROLTAD MA MÁR Isten áldásait? Érdemes!

BIZONYSÁGTÉTEL

arról, hogyan bánjunk egy ázsiai kultúrában olyanokkal,

akik sérültek és ezért nem kívánatosak

A tudósítás olyan országból származik, ahol a törvények szerint egy családban csak egy gyermek megengedett. Az ott munkálkodó nyugat-európai Joseph testvérnek és feleségének 12 gyermekük van, s már ez a tény bizonyoságtételt jelent abban a környezetben. Az ország és a szereplők (teljes) neve biztonsági okokból hiányzik a közleményből.

Ahol kezdődött

2001 őszén telefonhívást kaptunk, hogy tudnánk-e segíteni egy állami árvaház létrehozásában tartományunk dél-nyugati részében. Az épületek már készen álltak, de hiányoztak a szakemberek és nem volt pénz arra sem, hogy a helyiségeket bebútorozzák. Sikerült anyagi támogatást szereznünk, és aláírtunk egy szerződést, hogy segítünk néhány ember betanításában valamint három évig mi fogjuk fizetni a bérüket.

Ez az időszak nagyon áldott volt, mivel néhányan a dolgozók közül keresztények lettek, és miközben ott éltek és végezték a munkát, terjesztették a világosságot. Tehát nem csak a munkájuk jelentett elhívást, hanem az is, hogy a szükségben élő hegyvidékieknek szolgálhattak. Elindítottunk egy programot, mely a nagy szegénységben élő fiataloknak képzési lehetőséget kínált. Tudtuk, hogy ennek hatása hosszú ideig megmarad majd.

Az egyik külföldi munkatárs letelepedett abban a városban, ahol az árvaház is működött. Néhány helyi lakost megtanított arra, hogyan gondozzák a gyámoltalanokat. Emellett utazgatott a környéken, és találkozott a környék szegény családjaival. Ezt a munkát ma is végzi, és az Úr őt használta fel arra, hogy megmentse egy árva kisfiú életét, aki meghalt volna, ha nem kerül időben a tartományi főváros kórházába életmentő műtétre. Hadd mondja el ő maga az eseményt.

Nengli

Már egy éve támogattuk az árvaházat, amikor újra ellátogattunk oda. Ekkor találkoztunk Nenglivel, a vízfejű kisfiúval. Egyéves volt, és biztosan meghalt volna, ha valaki nem gondoskodik róla megfelelően. A feje lassan de biztosan nőtt, és már jóval nagyobb volt a normálnál. Mégsem jutott eszébe senkinek, hogy az életmentő műtétet (söntöt helyeznek az agyba a nyomás csökkentésére) elvégezzék. Még néhány külföldi is képes volt kijelenteni, hogy Nengli esete reménytelen, hiszen az árvaház igazgatója sosem járulna hozzá, hogy a kisfiú elhagyja az intézetet. Mi azonban hittünk, hiszen az Úr más reménytelen helyzetekben is tett már csodát. Ezért hat hónapon át minden nap imádkoztunk, könyörgöttünk, esedez-

tünk. Egy amerikai orvos, nagyon jó barátunk, felajánlotta, hogy eljön velünk, amikor újra meglátogatjuk az otthonban a gyermeket és megpróbáljuk meggyőzni az igazgatót. Barátunk közbenjárása áldott és sikeres volt, úgyhogy ez után a látogatás után három hónappal az igazgató elengedte a kisfiút. Egyik feltétele az volt, hogy a műtétet követően abban a városban viseljük gondját, ahol mi élünk. Mivel a nevelőanya (*Joseph testvér felesége*) képzett gyermekgondozó volt, aki közel tíz évig dolgozott értelmi fogyatékosok között Hollandiában, úgy gondoltuk, hogy ez nem lehet probléma.

A műtét

Még mindig emlékszünk, hogy amikor elmentünk Nenglivel az egyetemi kórházba, az idegsebész elmondta, milyen óriási műtét vár rá. Elmagyarázta, hogy új, másfajta kezelést akar Nenglin kipróbálni. A hagyományos eljárás során söntöt helyeznek az agyba, ami leszívja a felesleges folyadékot, de ő inkább a bypass mellett döntött, mert a sönt gyakran okozott gyulladást vagy elzáródást. Ilyenkor elkerülhetetlen volt az újabb műtét. Ha Nengli megint visszakerülne délre, egy ilyen állapot életveszélyes lenne a számára. Ezért az idegsebésszel közösen úgy döntöttünk, hogy kipróbálja ezt az új metódust. Az operáció sikerült. Az eredmények várakozáson felüliek voltak. A fej egyetlen centiméterrel sem nőtt tovább.

A műtét után az egész család segített Nengli gondozásában, először a kórházban, néhány nappal később pedig már otthon. A feleségemnek eleinte néhány éjszakát Nenglivel kellett aludnia, mivel a kisfiú nagyon félt a számára idegen zajoktól, váratlan dolgoktól. Egy hét után kezdtek rendbe jönni a dolgok, Nengli úgy evett és ivott, mint soha azelőtt.

Amikor jobbra fordult az idő, a nevelőmama (a tizenkét gyermek édesanyja) és a többi gyerek babakocsiban vitték Nenglit a szabad levegőre. Az utcán sétáló emberek a kocsi fölé hajoltak, s azt várták, hogy egy nagyon szép „nyugati” babát fognak látni. Először megdöbbenek, aztán kérdezősködni kezdtek és megjegyzéseket tettek. Ez kiváló alkalmat jelentett a családnak, hogy Isten hűségéről beszéljenek. Sokan megjegyezték, hogy nekünk, idegeneknek milyen nagy, szerető szívünk van, ami szintén lehetőség volt arra, hogy az Úrról beszéljünk.

Már egy ideje gondoztuk Nenglit, amikor szeretnénk volna hivatalosan is örökbe fogadni őt, sajnos eredménytelenül. Ami még rosszabb, 2006 végén felhívtak minket az árvaházból, hogy közöljék: vissza akarják vinni a fiút az otthonba. Kétnapi küzdelem után úgy éreztük, hiába minden, fel kell adnunk a gyermek megtartásának reményét. Úgy döntöttünk, hogy azt javasoljuk: ne ők jöjjenek érte, inkább mi visszük őt oda. Így is tettünk. Nagyon szomorú utazás volt ez, mert tudtuk, hogy az otthonban nem lesz

jó dolga a fiúcskának. A tízórás út első órája után óriási köd keletkezett. Hatsávós úton vezettünk, s a köd olyan volt, mint valami fal. Lelassítottunk 30km/óra sebességre, és láttuk, hogy az egyik sávban karambol történt. Éppen elkerültük, sávot váltottunk, s akkor észrevettük, hogy egy másik karambolt is ki kell kerülnünk. Nagyon lassan vezettünk át a káoszban, de sikerült kijutni belőle. Egyszerre éreztük, hogy Isten keze vezet minket, és tudtuk, hogy nagyobb dolgokat is fog tenni.

Nenglinek csak kevés agyszövege maradt. Nem tudott sem beszélni, sem járni. Enni sem tudott egyedül, mindenhez segítségre volt szüksége. Az emberek viszont felismerte. 20 perccel az árvaházba érkezésünk előtt sírni kezdett, és többé nem tudtuk megvigasztalni. Amikor otthagytuk, még mindig keservesen sírt, nem is hagyta abba. Szívfacsaró élményt jelentett.

Másnap a tízórás visszaút furcsa volt, de éreztük, hogy az Úr újra meglátogat minket, kettős áldással. Nem tudtuk, hogy fog ez történni, de bízunk a Mindenhatóban, hogy véghezviszi, amit eltervezett.

Négy hete imádkoztunk már, amikor lehetőségünk nyílt a környéken, hogy örökbefogadási tervet készítsünk 50 gyerek számára. Ugyanakkor ajánlatot kaptunk, hogy Nenglit örökbe fogadhatjuk, és újra hazahozhatjuk, amit meg is tettünk. Örömünk leírhatatlan volt. Az árvaházba vezető tízórás utat végigénekeltük. Amikor odaértünk és Nengli meghallotta a hangunkat, hangosan kiabálni kezdett. Ki akart ugrani a tolószékéből, ahogy megpillantott minket.

Meihua

Néhány nappal azután, hogy 2006 decemberében visszatértünk, telefonon kerestek minket. Egy fiatal házaspár azért hívott fel, mert találtak egy kislányt, Meihuának hívták, és koldusok között élt. Egyéves volt, és vízfejű, mint Nengli. A házaspár korábban is kérdezgette már tőlünk, hogyan kezeltük a helyzetet, amikor Nenglit megműtötték. Aadtunk néhány jó tanácsot, és bemutattuk őket egy orvosnak. Szerették volna, ha Meihuán is olyan műtétet végeznek, mint annak idején Nenglin. Csalódottak voltak, amikor megtudták, hogy az operációt nem lehet ugyanott elvégezni, mert a műtétéhez szükséges műszereket Németországba vitték.

Ekkor 42 órát utaztak Meihuával és a „koldus nagymamával” egy másik nagyvárosba. Érkezésük előtt egy nappal az állítólagos nagymama megjósolta, hogy Meihuát nem műtik meg, mivel beteg lesz. Így is történt. Az öregasszony azt állította babonás hite folytán, hogy valami gonosz szellem megszállta Meihuát, ezért kellett eljőnniük a kórházból. Az orvosok ugyanis közölték, hogy legalább két hétre elhalasztják a műtétet.

Következett a 42 órás visszaút, anélkül hogy bármit sikerült volna elérni. Miután azonban újra

elmentek abba a kórházba, ahol Nenglit műtötték, kiderült, hogy a műszereket azóta visszahozták. Elvégezték Meihuán az operációt, és a kislány állapota látványosan javulni kezdett. Olyan sokat fejlődött a műtét után, hogy úgy tűnt, komoly eredményeket fog elérni a későbbiekben. És ekkor jött el hozzánk a házaspár.

Kettős áldás

Amikor felkerestek minket, azt hittük, kérdéseket fognak feltenni és a tanácsunkat kérik. Ám hamarosan kiderült, hogy nem tudják tovább vállalni a helyzetből adódó nehézségeket. Mérlegeltek különböző lehetőségeket, de képtelenek voltak dönteni. Egyik megoldás az lett volna, hogy Meihuát a helyi árvaházba adják, de ebben ingadoztak.

Feleséggel, a nevelőmamával egymásra néztünk – írja Joseph testvér –, és tudtuk: ez az a kettős áldás, amit Isten ígért. Megkérdeztük a házaspártól, akarják-e, hogy örökbe fogadjuk Meihuát. Ha nem, akkor is segítünk. A közös ebéd után Meihua velünk maradt.

Az első napok, hetek alatt Meihua nagyon labilis volt. Minden hangos szóra, zajra sírni kezdett, és állandóan félt. Nem tudtuk, változni fog-e valaha a helyzet, de amellet hogy tápláltuk, gondoztuk, az egész család megpróbált annyi szeretetet adni neki, amennyit csak tudott. Ez nagyon kedvező hatással volt rá és a legjobb gyógyszernek tűnt.

Meihuának több agyszövege maradt, mint Nenglinek. Beszélni kezdett, és megismerte az embereket maga körül. Ma már tudja, mit jelent imádkozni, és az ima végén mindig áment mond. Átlagembernek ez normális, de nekünk óriási jelentőségű.

Ingyenes tréning

A családnak (Joseph családjának), ahol Nengli és Meihua élnek, négy legfiatalabb tagja lány. Ők ingyenes tréninget kapnak abból, hogyan gondozzanak értelmi fogyatékos gyerekeket.

Sok missziói munkás felesége vállalja fel, hogy segítséget nyújtson a helyi lakosságnak. A „nevelőanya” az Úrtól kapta feladatát, ami nem más, mint saját gyermekeinek és a két kis fogyatékosnak a gondozása. Közben azt is megtanítja saját gyermekeinek, hogyan mutassák ki szeretetüket azok iránt, akik senkinek sem kellenek.

Bizonyágtétel

Nyelvtanárnak akkor került hozzánk, amikor Nengli még csak néhány napja volt újra nálunk. Meglátva a gyereket, hátrahőkölt, és így szólt: „Nem, nem, ez nem lehet igaz!” A tekintetét is elfordította a kislánytól. Hetek múlva már rá tudott nézni, pár hónap után pedig nemcsak ránézett, hanem alig várta, hogy ránézhesen. Néhány évvel később úgy terveztük, hogy ő lesz az igazgatónője a kórháznak; ahol fogyatékos

gyerekek élnek majd. Ha Isten meg akarja változtatni a szíveket, Őt semmi sem tarthatja vissza.

A másik személy, aki nagyon megszerette ezeket a gyerekeket, a „baumu” volt, azaz háztartási alkalmazottunk. Ha el kell utaznunk valahová, mindig ő gondoskodik a két kicsiről. Szíve teljes szeretetével végzi ezt a munkát. Sőt a férje és a leánya is segítenek ebben. Évek folyamán az ő életük is megváltozott.

Tapasztaljuk, hogy az áldozatos élet példaértékű a helyi lakosság számára. Az ilyen élet nem saját erőfeszítéseinknek köszönhető, hanem Isten kegyelmének. Ha az emberek látása valaha is megváltozik, akkor az olyan példák segítségével fog megtörténni, amelyek Isten munkájának gyümölcsei.

A személyes bizonyságok gyümölcsöt teremnek; ez pedig történjen az Úr dicsőségére.

Hol a hiba?

Egy ateista találkozott egy napon egy rabbival. Kihasználta az alkalmat, és feltette neki a kérdést: „Rabbi, én nem vagyok hívő... Mivel tudná nekem Isten létezését bebizonyítani?”

A rabbi hallgatott egy darabig, aztán visszakérdezett: „Olvasta ön a Tórát?”

„Ön nem jól értette a kérdésemet. Nem vagyok hívő, tehát nem olvastam a Tórát.”

A rabbi ismét hallgatott. Majd feltett egy további kérdést: „Olvasta ön a Talmudot?”

„Csodálkozom a kérdéseim. Szükséges ismételnem önnek, hogy ateista vagyok? Nem, nem olvastam a Talmudot.”

Ismét hallgatás, és a rabbi újra kérdez: „Ismer esetleg néhány helyet a Misnából?”

Emberünk most igazán dühös lett. „Idehallgasson rabbi! Mért olyan makacs? Nem, én a maga szent könyvei közül egyet sem olvastam!”

„Kedvesem, akkor megnyugtathatom. Maga nem hitetlen, maga csak tudatlan.”

Lelkigondozói tapasztalat

Teljesen kétségbeesett fiatalember ült előttem. Elmondta, hogy valahányszor vonzalmat érez egy leány iránt, belső kényszer kezdi gyötörni, hogy megfojtsa.

Borzasztóan megdöbbentem. De bízni akartam abban, akiről a Biblia azt mondja, hogy elvezet minden igazságra: a Szentlélekben, akinek eljövételét pünkösdkor ünnepeljük. Imában kértem Istent, hogy fedje fel ennek a nyomorúságnak a gyökerét.

Percek múlva az illető nyugtalan lett és hirtelen így szólt: „Pontosan emlékszem, hogy gyermekkoromban láttam egy gyermekgyilkosról szóló filmet, és akkor valami történt velem. Azóta érzem ezt a bizonyos kényszert.”

Figyelemre méltó egyrészt a lélekromboló filmek hatása, másrészt a Szentlélek munkája, aki a 15

évvel korábbi eseményt világosságra hozta. Imádkoztam a fiatalemberért, és Isten megszabadította őt a szörnyű kényszertől.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Május 1. szombat **1Móz 1,14-19**

„Legyenek világító testek...meghatározói ünnepeknek, napoknak és esztendőknak.” (14)

Isten az időt (melyről ebben a hónapban elmélkedünk) csupán a teremtés negyedik napján határozta meg. Természetesen ez az idő is még Isten ideje, csak az Úr szándéka és ígérete szerint az emberé. Tagoltságot és rendet akar életünkben az Úr, hogy elválassunk nappalt és éjszakát, munkanapot, ünnepet, és képesek legyünk megjelölni életünk fontosabb pillanatait. Ne haragudj az időre, az is Isten teremtésének része, és tudod: minden, amit Isten teremtett, igen jó.

Május 2. vasárnap (CANTATE) **90. Zsoltár**

„Minekelőtte hegyek lettek, és föld és világ formáltak, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.” (2)

Számunkra emészthetetlen Isten létének meghatározása az idő fogalmaival. De nagy bátorítás, hogy az az Isten, akinek nincs kezdete és vége, akihez képest a föld és hegyeinek kora felfoghatatlan semmiség, múlt pillanat, törődik mindannyiunk véges életével.

Május 3. hétfő **1Mózes 1,1-2**

„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.” (1)

A Biblia első szava jelez valami kötődést az időhöz, de nem földi értelemben. Mivel másutt az Ige Istentől mint kezdetről beszél, azt is feltételezhetnők, hogy az egész emberi, földi, mennyei történet Istenben, az ő gondolataiban játszódik le. A Mindenható és Örökkévaló azt akarta, hogy elgondolásai valóra váljanak, s hogy mi ennek a csodálatos elképzelésnek részei legyünk.

Május 4. kedd **Prédikátor 3,1-15**

„Ideje van a születésnek, és ideje a meghalásnak.” (2)

Ha ezt az Igét saját sorsunkkal kapcsolatban vizsgáljuk, arra kell rádöbennünk, hogy Istennek terve volt velünk, és egyáltalán nem véletlen, ha éppen ezt a történelmi időt jelölte ki számunkra. Természetesen nemcsak a kezdő időpont volt meglepetés, hanem a végpontot is homály fedi számunkra. Ő azonban mindkettőt előre meghatározta. E két időpont között kell megtörténnie annak, ami által életünk értelmet nyerhet, ez kétségtelen. Boldog, aki megérti, mire hívta el Teremtője.

Május 5. szerda **1Mózes 25,7-11**

„...meghalt...jó vétségben, öregen és betelve az élettel...” (8)

Ábrahám halálát értékeli így az Ige. Ha tudjuk, mennyit kereste útját és helyét a világban, milyen

harcokba keveredett családon belül és kívül, mekkora utat tett meg azért, hogy megértse: örökre hazátlan, idegen vándor marad ezen a földön, akkor új értelmet nyernek ezek a szavak: „jó vétségben... betelve az élettel”. Nem baj, ha mögötted tudod már életutad döntő részét. Igenis, van jó vétség és eljöhét a pillanat, amikor ebből az életből elég lesz. Tudhatod azt is, hogy csak annak az ideje jár le, ami mulandó.

Május 6. csütörtök **2 Mózes 20,2-12**

„...hogy hosszú ideig élj azon a földön...” (12)

Az ígéret földjének tartós ideig való birtoklása a tízparancsolat szerint a szülők iránti tisztelethez van kötve. De nem érinti ez vajon a Mennyei Atyánkkal szembeni köteles tisztelet gondolatát is? Aki a minden embernek egyforma jogokat biztosító isteni elv helyett a maga önző, sokszor gyűlölködésben gyökeröző szempontjait akarja érvényesíteni „testvérei” ellenében, ne képzelje, hogy szülőföldjének hosszú időn át birtokosa (hát még örököse!) lehetne.

Május 7. péntek **Márk 1,12-15**

„Bétölt az idő és elközelített az Istennek országa...” (15)

Fogalmazhatott volna Jézus kevésbé szeretetreméltóan így is: betelt a pohár. Van egy pont, amin túl nem halogathatunk sorsdöntő válaszokat, nem napolhatjuk el a döntést. Életünk egy része kísérletezéssel telik és telt, de egyszer csak megértettük, hogy határozunk kell a hit dolgában, az evangélium üzenetéhez való viszonyunkban. Betelt! Ne habozz tovább!

Május 8. szombat **Zsidók 1,1-4**

„...ez utolsó időkben szólott nekünk fia által.” (1)

Az emberiséget megszólító isteni kijelentés korai formái az írásbeliség előtt az emberi szó, az álmok, a természeti csodák megmagyarázhatatlan jelei voltak. Később a prófétákon keresztül üzent az Úr előbb választott népének, majd az írás elterjedésével minden kultúr nemzetnek, és pedig egyre inkább kinek-kinek a maga nyelvén. Isten utolsó és legkevésbé félremagyarázható üzenetét azon keresztül küldte, Aki tökéletes közvetítő lehet Isten és ember között, és aki nemcsak hirdette, hanem közérthető, életszerű, emberileg vonzó formában meg is élte Isten akaratát.

Május 9. vasárnap (ROGATE) **Zsoltár 31,10-22**

„Életem ideje kezében van.” (16)

Dávid azért imádkozik ebben a zsoltárban, hogy ne emberektől függjön életének ideje, sőt szabadítsa meg őt Isten attól, hogy az erőszakos embert hatalmasabbnak lássa az Örökkévaló Istennél, aki mindennel és mindenkivel szemben érvényesítheti akaratát. Néha elég félelmeink között egyszerűen megvalítani hitünket abban, hogy bármi legyen a földi látászat, ügyünk és sorsunk a Mindenható kezében van.

Május 10. hétfő **2 Kor 4,6-18**

„...pillanatnyi könnyű szenvedésünk...” (17)

Szenvedés közben mindig lassan telik az idő, és az az ember benyomása, hogy soha nem lesz vége a gyötrelmeknek. Ez fokozza a lelki terhet, és van, aki összeroppan a súly alatt. Pál azt állítja, hogy a végső áldás és jutalom „idejéhez” képest a szenvedés kitérője csupán néhány pillanat. A teher pedig (főleg visszatekintve) könnyű (sőt néha gyönyörűsége).

Május 11. kedd **János 2,1-12**

„Nem jött el még az én óráim.” (4)

Máshogy jár a mi óránk, mint az Úré. Mi a pillanatnyi gondra, a megoldatlan helyzetből adódó kellemtelenségre összpontosítunk, Isten pedig látja az összefüggéseket. Jó, ha megtanulunk úgy imádkozni, hogy kéréseinkben mellőzzük a szándékot a Mindenható irányítására vonatkozóan. Várd ki türelemmel, míg az idő elérkezik.

Május 12. szerda **Máté 24,36-42**

„Arról a napról és óráról pedig senki sem tud...” (36)

Mindig találgatunk. Új egyházak, vallási irányzatok jöttek létre azon az alapon, hogy némelyek pontosan tudni vélték a világvége időpontját. Pedig Isten tervszerűen hagy bennünket bizonytalanságban, hogy döntéseink ne számításból, hanem szívből szülessenek. Élj úgy, hogy bármelyik pillanatban meglepessen az Úr megérkezésének örömeivel!

Május 13. Áldozócsütörtök **Galácia 6,1-10**

„...míg időnk van, cselekedjünk jól mindenekkel...” (10)

Mi döntjük el, mire használjuk a rendelkezésünkre álló időt. Van, aki a megismerést helyezi előtérbe, más az élet örömeit, megint mások a pihenést, a test kényeztetését, sokan a munkát. Mindezekben van érték is, de az idő eltöltésének legértékesebb módja az, ha minden pillanatban készek vagyunk valami jól közvetíteni a környezetünk számára.

Május 14. péntek **Zsidók 4,1-7**

„Ismét határoz egy napot: ma...” (7)

A levél szerzője a szombatnak, a nyugalom napjának értelmét magyarázza olvasóinak. Ez a jeles parancsolat nem naptári kérdés, hanem annak az eldöntése és megerősítése, hogy nem engedjük ösztöneinket uralkodni, szabaddá akarunk válni a bűn alól. Ennek az elhatározásnak a megszületése bármely napon időszzerű, ne kösd hát jeles pillanathoz. Döntsd most, és erősítsd meg minden nap elhatározásodat!

Május 15. szombat **2Kor 6,1-10**

„Ímé itt a kellemes idő, ímé itt az üdvösség napja.” (2)

Egy-egy ügy elintézéséhez mindig meg kell találnunk a megfelelő időpontot. Ez rendszerint akkor

van, amikor az érintett hivatal vagy személy a rendelkezésünkre áll. Az Istennel való megbékélésünkre, az Ő kegyelmének elfogadására hívó szó meghallása bármelyik pillanatban időszzerű, mert Mennyei Atyánk nyitott erre. Rajtunk múlik, mikor ismerjük fel a pillanat alkalmas voltát.

Május 16. vasárnap (EXAUDI) **Lukács 19,41-44**

„...nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.” (44)

Ma különösen azért fohászkodunk, hogy az Úr hallja meg hívó hangunkat. Ő pedig a jeruzsálemi bevonulás szomorú szavaival azon kesereg, hogy nem vetjük észre közeledését, noha nem titokban járt a közepünkben.

Május 17. hétfő **Ézsaiás 2,10-17**

„...a seregek Urának napja eljő minden kevély és magas ellen...” (12)

A történelem már bőségesen igazolta ezt a prófétai igazságot, hogy kevélységünkben és felfuvalkodottságunkban magasra emelkedett emberek, akiknek hatalmát az elnyomottak megdönthetetlennek látták, egyik pillanatról a másikra elveszítették erejüket. Világbirodalmak dőltek össze így. Intő figyelmeztetés ez az Ige nemcsak öntelt nagyoknak, hanem azoknak is, akik túl nagy jelentőséget tulajdonítanak olyan halandók országlásának, akik pillanatnyilag teljhatalmukban gyönyörködnek.

Május 18. kedd **Csel 17,29-31**

„...rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét...” (31)

Az Úr rendelte azt a bizonyos napot, melynek eljövele titokban van, de bizonyosan bekövetkezik, amikor minden tisztázatlan kérdés nyilvánosságot kap, amikor Isten a döntéseket a földi ügyek vonatkozásában is kiveszi az ember kezéből, és igazságot tesz. Az elnyomás ügye nincs veszve örökre, az igazmondó Isten ígéretei beteljesednek.

Május 19. szerda **1Thessz 5,1-11**

„...az Úrnak napja úgy jő el, mint a tolvaj éjjel.” (2)

A hasonlat megdöbbentő és zavarba ejtő. Akik rablás áldozatai lettek, többnyire soha nem készültek erre a pillanatra. Ha nem így lett volna, esélyük lehetne a védekezésre. Az Úr eljövételének várása ne jelentsen taktikázást. Legyünk minden nap szent és komoly készenlétben. Akkor is, ha tudjuk: az Úr nem elvenni, hanem gazdagítani, az örök életre bevinni akar.

Május 20. csütörtök **1Kor 7,24-31**

„...az idő rövidre van szabva ezentúl...” (29)

Pál és az első keresztyének Jézus azonnali visszajövetelének lázas várakozásában égtek, és így kell helyére tennünk például a házassággal kapcsolatos tanácsait is. Az apostol azon az állásponton volt, hogy az ember ne családi helyzetével foglalkozzék,

hanem minden erejével üdvösségére összpontosítson. Nem mondhatjuk, hogy az eljövétel kérdése nem időszerű. Vagy hogy házasságkötés dolgában húsz évszázaddal a kijelentés után is az apostoli intelemhez kell alkalmazkodnunk. De az naponta megémsztendő tanítás, hogy időnk rövid, és csak a sűrű tervezhetünk még a szerelemben is.

Május 21. péntek **5Mózes 31,9-13**

„...*az elengedés esztendejének idejében...*” (10)
Legalább hétévente egyszer, a sátoros ünnepen, amikor minden izraelitának meg kellett jelennie az Úr előtt, kötelező volt felolvasni a teljes törvényt. Fontos, hogy ez a kettő: az elengedésre vonatkozó parancs és a törvény ismerete összekapcsolódnak, hiszen így lesz nyilvánvaló, hogy ahhoz az adóssághoz képest, amit Istennel szemben felhalmoztunk (és amit a törvény üzenete tesz egyértelművé számunkra), embertársaink felénk való tartozása elenyésző.

Május 22. szombat **1Kor 4,1-7**

„...*idő előtt semmit se ítéljete...*” (5)
Az intelem nem pusztán elhamarkodott ítélettől óv. Sokkal többet vár tőlünk. Azt akarja, hogy az utolsó ítéletig ne ítéljünk, azaz a kárhozható ítéletet egyszer s mindenkorra engedjük át annak, aki minden ismeret birtokában képes lesz igazságos ítéletet hozni.

Május 23. vasárnap Pünkösöd **1Péter 2,1-5**

„*Mint most született csecsemők...*” (2)
Pünkösöd az újonnan születés ünnepe is. A Szentlélek által betöltött ember többé nem testi vágyait, hanem Isten akaratát követi olyan öntudatlanul, ahogyan a szél sodorja ellenállhatatlan erővel a megmozgatható dolgokat. Igénk arra buzdít, hogy a ma született csecsemők feltétlen odaadásával és kötődésével ragaszkodjunk a bennünket elhívó és az üdvösség felé hajtó isteni erőhöz.

Május 24. hétfő Pünkösöd 2. napja **Péld 15,20-24**

„...*az idejében mondott beszéd, ó mely igen jó!*” (23)
Pünkösöd egyik új tapasztalata a beszédben (nyelven szólásban) is megmutatkozik. Isten Szentleke tesz alkalmassá arra, hogy ezt a fontos eszközt embertársaink javára és csakis a javára használjuk. Milyen sok csüggedt lelket bátoríthat az élő bizonyágtétel, és adhat reményt a végső győzelemig!

Május 25. kedd **1Krónika 12,22-40**

„...*akik felismerték az idő alkalmas voltát...*” (32)
Ez a bibliai szakasz arról szól, hogy kik csatlakoztak Dávidhoz még királlyá választása előtt, és milyen szempontok alapján. Voltak olyan nemzetségek, akik nagy sereggel sorakoztak fel Isten választottja mögött. Sok ezren gondolták, hogy Dávid fogja valóra váltani elképzeléseiket. A kétszáz főemberből álló egyik legkisebb csoport viszont felismerte, hogy az adott történelmi helyzetben mi a helyes döntés, és

átgondoltan tették meg lépéseiket. Az Ige azt is megjegyzi, hogy rokonaik hallgattak ezekre a megfontolt emberekre. Nem baj, ha ahhoz a kisebbséghez tartozol, mely alapos megfontolások után (és nem érzelmi szempontok szerint) hoz csak jó döntéseket.

Május 26. szerda **Jer 8,4-7**

„*Még az eszterág is tudja a maga rendelt idejét az égben...*” (7)
A vesztébe rohanó, testi vágyait kiszolgáló ember tanulhatna az állatvilág szigorú rendjéből is. Az élőlények rangsorában több lépéssel mögöttünk járó golya ösztönösen tudja az elköltözés idejét, és haladéktalanul szárnyra is kel, hiszen engedelmisségétől függ az élete, a szabadsága és fiainak jövője.

Május 27. csütörtök **Máté 24,3-14**

„...*mikor lesznek meg ezek és micsoda jele lesz...a világ végének?*” (3)
Mindig is izgatott bennünket az időbeli „mikor”, mert nem szeretjük a váratlan dolgokat. Ha válaszol is az Úr a kíváncsi kérdésre, és említ néhány fontos jelet, az igazi üzenet azt erősíti, hogy aki minden nap és mindvégig állhatatos, az tájékozódik jól az üdvösség eljövételének pillanatát illetően. A kérdés a készenléttel kapcsolatban tehát nem a mikor, hanem a miért nem bármikor.

Május 28. péntek **Jakab 5,8-11**

„...*az Úrnak eljövetele közel van.*” (8)
Ami csak a bizonytalan, távoli időben tűnik lehetségesnek, azt gyakran lehetetlennek is látjuk. Jakab óva inti az első keresztyéneket a könnyelműségtől; érzékeltetve, hogy az örökkévalósághoz viszonyítva az évezedek is csak szempillantásnak tekinthetők, s benne – a véges emberi életet tekintve – az Úrral való találkozás mindenképpen egy közeli időpontban aktuális. Jó, ha a fontos döntések már megszülettek!

Május 29. szombat **Ézs 44,6-20**

„*Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten.*” (6)
Ővele kezdődött és Őbenne ér véget minden keresztyény története. Isten nem kapta létét, és nem számol el vele. Miért törekszünk akkor az Istennel szemben köteles imádatot és hódolatot teremtett dolgokra, az emberi fantázia és alkotókészség csinálmányaira pazarolni?

Május 30. vasárnap (Szentháromság ünnepe)

Jel 1,1-8
„...*aki van, aki volt és aki eljövendő...*” (8)
Egyedül a Mindenható az, aki az általunk ismert mindhárom lét-ige-időben változatlanul ugyanaz marad. Múltunk jövátéhetetlen, jelenünk erőtlen, jövőnk pedig bizonytalan. Hozhatnánk-e bölcsőbb döntést, mint ahhoz kötni sorsunkat, akiben a vég, az Omega is csak valami diadalmasan újnak a kezdete?

Május 31. hétfő

Jel 10,1-7

„...idő többé nem lesz...” (6)

Az égből leszálló „erős angyal” ünnepélyes és súlyos esküje azt jelzi, hogy az idővel kapcsolatos isteni döntés („többé nem lesz”) feloldoz minden kötelelekből, mely fogva tartott, amíg vártuk a reggelt, vagy különféle fogságaink letelését, a halál bekövetkezését esetleg még egy kis haladékat. Az idő nélküli valóságban nem múlhatnak el a boldog pillanatok, a ritka ünnepek, a végre megszületett békekötések. Nem hanyatlik le napunk, hogy félelmekkel teli éjszaka kezdődjék.

– ig –

HÍREK, IMATÁRGYAK

2010. április 10-én bemutatásra került Lakatos Menyhért *Füstös képek* c. könyvének negyedik kiadása a Wesley János Lelkészképző Főiskola Kline termében. A bemutató apropóját a kötet megjelenésének 35. évfordulója, a szerző születésnapja (ápr. 11.), valamint a költészet napjának időpontja adta.

Bevezetőjében *Iványi Gábor*, a főiskola rektora elmondta, hogy a három esztendeje elhunyt Lakatos Menyhért munkája nem egy elmúlt világról ad hírt, hanem ma is aktuális. Méltatta az író munkásságát, aki elsőként szerkesztett cigány folyóiratot, valamint téglagyárat hozott létre Vésztőn cigány munkások foglalkoztatása céljából. Hozzá az emberek mindig fordulhattak, s bár nem feltétlenül azt kapták, amit kértek, de valami biztosan jutott.

Iványi Gábor kiemelte: Lakatos Menyhért már közel negyven évvel ezelőtt is gyakran hangoztatta a többség felelősségét a kisebbség iránt, s az oktatás fontosságát a cigány lakosság körében.

Lakatos Anka teológus mesélt apja első regénye születésének körülményeiről, az író kétségeiről s arról a bátorításról, melyet környezetétől, barátaitól kapott. A bemutatón jelen lévő, emlékező barát, *Konrád György* láthatta s véleményezte annak idején a születő regényt, melyet húsz oldalanként adott át neki a szerző.

Fátyol Tivadar, a Rádió C igazgatója és *Szakcsi Lakatos Béla* zongoraművész arra a karizmatikus személyiségű Lakatos Menyhéltre emlékeztek, aki köré tehetséges roma fiatalok gyűltek, s akik közül többen is sikeres utat jártak be azóta a politikában, a művészetekben, az oktatásban és egyéb területeken.

A könyv 2500 forintos áron a Wesley Kiadónál megvásárolható. Érdeklődni a (06-1) 210-54-00/111-es telefonszámon ill. a wesleykiado@freemail.hu e-mail címen lehet.

*

„Jézus párbeszédre hív” címmel női konferenciát tartunk Nyíregyházán 2010. május 15-én, szombaton de. 10 órától. Olyanok történetét veszünk sorra, akiket Jézus szólított meg vagy akik valamiért Őhozzá fordultak. A program 20 óra körül ér véget.

A részletek iránt Szabó Ildikónál lehet érdeklődni. E-mail: szaboildiko@wjlf.hu Tel. (06) 70/338-98-20 Kérjük, szíveskedjenek a részvételi szándékot május 10-ig jelezni!

NYÁRI TÁBORAINK

Július 5 (H) – július 12 (H), Hejce: gyerek (8-11)
Július 27 (K) – augusztus 3 (K), Hejce: serdülő (12-14) és kisifjú (14 felett)

Augusztus 4 (Sz) – augusztus 11 (Sz), Hejce: fiatal felnőttek és családosok tábora

Augusztus 12 (Cs) – augusztus 18 (Sz), Hejce: énekes/zenei

Augusztus 19 (Cs) este – augusztus 21 (Szo) dél, Nyíregyháza: csendesnapok.

Részletek honlapunkon: www.metegyhaz.hu. Érdeklődni a (06-1) 210-54-00/219-es telefonszámon lehet hétköznap 8 és 16 óra között, valamint e-mailen: met_bp@uze.net.

*

Nemzetközi összehasonlítás szerint a svájciak a haiti földrengéssel kapcsolatban igen szolidárisan viselkedtek. Az áldozatok megsegítésére ők adakozták a legnagyobb összeget: 80 millió frankot, ami az ország összlakosságát számítva fejenként 10 frankot jelent. Utána következnek Hollandia és Kanada.

TARTALOM

Anyám	1
Charlotte	1
Valamit elfelejtettél	2
Isten elhívott követének <i>A. von Bergen</i>	2
Aki magát felmagasztalja	5
Aki magát megalázza	6
Maroknyi tövis	6
Bizonyágtétel	6
Hol a hiba?	8
Lelkigondozói tapasztalat	8
Még egy perc	9
Hírek, imatárgyak	12

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.
Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban